

MARKÍZ A JA

© WORTHINGTONOVCI ©

ELLA QUINN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu The Marquis and I, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, Kensington Publishing Corp., New York 2018, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2018 by Ella Quinn

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2023

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Rekha Arcangel / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2461-7

*Vnučkám Josephine a Vivienne.
Ste svetlom môjho života.
A môjmu úžasnému manželovi,
ktorý sa zmieril s tým,
že žije so spisovateľkou.
Ďakujem, miláčik.*

Pod'akovanie

Každý, kto je zapojený do vydavateľskej práce, vie, že ak sa má myšlienka z autorovej hlavy dostať do tlačenej alebo digitálnej podoby, vyžaduje si to tímovú prácu. Rada by som sa poďakovala svojim betačitateľkám Jenne, Doreen a Margaret za ich poznámky a návrhy. Svojim agentkám Deidre Knightovej a Janne Bonikowskej za to, že mi pomáhali premyslieť si niektoré pasáže a radili mi, aby sa Charlotte nepoddala ľahko. Kenilworthovi sa to určite nepáčilo, no a čo?

Ďakujem svojmu skvelému editorovi Johnovi Scognamigliovi, ktorému sa moje knihy natoľko páčia, že ich navrhuje na vydanie vo vydavateľstve Kensington. Celému tímu v Kensingtone, konkrétne Vide, Jane a Lauren, ktoré ich vynikajúco propagujú. A všetkým redaktorom a korektorom za to, že dokážu nájsť drobné chyby, ktoré ja nevidím.

Ďakujem aj obdivuhodnej Tesse Darovej za skvelé nápady. A v neposlednom rade ďakujem svojim čitateľkám, že sa im páčia moje romány. Bez vás by to nemalo zmysel. Z celého srdca vám ďakujem!

Vždy sa poteším, keď sa mi ozvete, takže ak máte nejaké otázky, pokojne ma kontaktujte na webovej stránke alebo na Facebooku.

Linky nájdete na www.ellaquinnauthor.com.

Tak do čítania pri ďalšej knihe!

Ella

1

Berkeley Square, Mayfair, Londýn, Anglicko máj 1815

Lady Charlotte Carpenterovej od strachu prebehli po chrbte zimomriavky, potláčala napínanie na vracanie. Ruky v rukavičkách jej zvlhli.

Ani keď bola malá a bála sa hrmenia, nebola taká vydesená. Takto sa zrejme cítili jej sestra Grace a priateľka Dotty, keď ich uniesli. Charlotte sa nadýchla. No, ony prežili a prežije aj ona...

Surovo ju strčili do koča, kolenami narazila do dvierok, takmer spadla na dlážku. Našťastie košík zabránil tvrdému dopadu. Potom ju schytili mäsité ruky a dosť drsne ju usadili na sedadlo v smere jazdy.

„Nerobte nám problémy a neublížime vám,“ vyhlásil surovec sediaci oproti nej.

Ani nezdvihla pohľad, len prikývla.

Po tom, čo uniesli jej sestru, Mattheus, gróf Worthington, jej švagor a poručník, sa postaral o to, aby ona a jej sestra Louisa – v skutočnosti jej nevlastná sestra, ale Charlotte považovala všetky nevlastné sestry za sestry –, ktorá sa nedávno vydala, a ich sestra Augusta, o tri roky mladšia než Charlotte a Louisa, dostali poučenie, ako sa majú chrániť a čo majú robiť, keby sa aj im stalo niečo také.

Nezostávalo jej iné, len veriť, že tie lekcie jej pomôžu a bude si pamätať všetko, čo ju učili. Mala by sa na to sústrediť, nesmie podľahnúť panike. Ale jej myseľ celú večnosť odmietala spolupracovať. Zatvorila oči a sústredila sa, musí sa vzchopiť...

Postupne si spomínala na útržky toho, čo ju učili. Predovšetkým jej radili, to ako prvé, aby udržala tých darebákov v presvedčení, že ju majú pod kontrolou. To by ich malo učičikať, nemali by si myslieť, že sa pokúsi utiecť. To si za daných okolností určite myslia, majú ju pod kontrolou. Obaja chlapi boli oveľa silnejší než ona, pokus o útek by sa nevydaril.

Ďalej by si mala spomenúť, čo má pri sebe, čo by jej mohlo pomôcť pri úteku. To by jej malo dodať pocit istoty. K nohe nosila pripevnenú dýku, no nemala dosť skúseností, aby ju vedela vytiahnuť. A v košíku pištoľ – nabitú –, vyrobenú pre ňu s rezervnými nábojmi a pušným prachom.

Žiaľ, v košíku bolo aj jej mačiatko Collette. Ale mala tam aj obojok a vôdzku, tie jej vyrobila Charlotte. Poslúžia jej, keby musela pustiť košík. Silnejšie zovrela prútenú rúčku.

A tretí bod: vymyslieť spôsob úniku. To možno bude trochu ťažšie. Nevybrala sa ďaleko, chcela prejsť len cez námestie do domu Worthingtonovcov, preto si so sebou nevzala peniaze. Aj keby sa jej podarilo utiecť z pazúrov tých surovcov, bez peňazí by sa ďaleko nedostala. Ale oni nevedia, že vie riadiť koč, mohla by uniknúť, keby sa jej podarilo ukradnúť koč...

Dýchala pokojnejšie, začala sa cítiť trochu sebaistejšie. Aspoň kým si nevšimla tých darebákov, ktorí ju uniesli.

Mattov priateľ naučil ju i jej sestru, ako vypáčiť zámku. Možno jej to chvíľu potrvá, ale keby čosi také musela urobiť, dokáže to.

Na nohách mala kožené členkové čižmičky na nízkych podpätkoch a keprové vychádzkové šaty, pohodlné a dosť pevné, vydržali by, keby sa musela potĺkať krajinou.

Srdce jej už tak divo nebúšilo, lebo predtým jej tlklo, akoby chcelo vyskočiť z hrude.

„Máte v tom košíku niečo pod zub?“ spýtal sa muž sediaci proti nej.

Ach bože, Collette! Ktovie, čo by urobili s jej mačiatkom. Nemôže im dovoliť nakuknúť do košíka! „Nie, chcela som niečo vziať.“

Znova sa oprel o obdraté čalúnenie a Charlotte potlačila nutkanie vydýchnuť si od úľavy.

Jej únoscovia boli oblečení celkom úhľadne, no nerozprávali tak, ako by sa dalo čakať. Mali bričesky, nie pantalóny a namiesto nákrčníkov šatky. Ale aspoňže nesmrdeli ani neboli veľmi špinaví. Chvalabohu, lebo žalúdok jej ešte vždy skrúcalo, ľahko by sa mohla povracať...

Keby vedela, ktorým smerom idú, možno by jej to pomohlo pri plánovaní úteku.

O pár minút zaujala jej pozornosť usadlosť na kopci. „Aká je to budova?“

Únosca sediaci naproti nej stiahol roletu. „Do toho vás nič.“

„Drž hubu, Dan. Nemáme sa s ňou rozprávať.“ Únosca vedľa nej vystrčil bradu, akoby napomínal Dana, aby mu neodporoval.

„Čo podľa teba tá ženská urobí? Vyskočí a rozbehne sa hľadať pomoc?“ Muž menom Dan sa zaškeril. „To

by nám musela utiecť. Zatiahol som roletu, aby nikto nevidel dnu.“

Charlotte mala pocit, akoby horela, ten darebák vedľa nej akoby na ňu civel, ale neodvážila sa opäťovať mu pohľad.

„Máme isté príkazy,“ zahundral muž vedľa nej. „Nepotrebujem, aby sme sa kvôli tebe niekde prekoprcli.“

Dan pokrčil plecami, páľčivý pocit ustúpil.

Netušila, ako dlho cestovali, ale vedela, že čoskoro zastavia, aby prepriahli kone. Možno vtedy nájde nejakú pomoc.

Ktovie, ako sa má jej mačiatko, ale neodvážila sa prejaviť záujem o košík. Tí darebáci by si to určite všimli a našli by pištoľ aj mača.

Chlapi znova stíchli. Danovi sa privreli viečka, no ten druhý určite nebude taký nedbanlivý. Aj tak nemôže vyskočiť z koča. Premávka zredla, napredovali rýchlejšie, plynulejšie.

Po nejakom čase sa Dan nohou dotkol jej čižmičky. Odtiahla nohu, aby mal viac miesta, ale jeho noha ju nasledovala.

Zrazu vykrikol, a keď ukradomky pozrela naňho, držal si koleno. Ten druhý muž ho zrejme kopol. „To si prečo urobil?“

„Daj jej pokoj!“ zavrčal chlap vedľa nej. „Nerozprávaj sa s ňou, nedotýkaj sa jej!“

Malo by jej odľahnúť. Niekomu očividne záleží na tom, aby sa jej nič nestalo. Ale komu? Kto mohol objednať jej únos? Ona určite nemá nepriateľov. Matt na ňu starostlivo dozeral, nijakí zlatokopi sa nedostali ani k nej, ani k Louise.

Až sa zachvela. Nie, takéto myšlienky jej pri úteku

nepomôžu. Iba čo ju rozptýlia. A možno ju len väčšmi vystrašia, beztak je už dosť vystrašená.

Kočiš zatrúbil a koč začal spomaľovať. Zrejme prišli k mýtu. Ale prv než si stihla premyslieť, čo má robiť, znova sa rozbehli. Dofrasa! Nabudúce musí reagovať rýchlejšie. Zakrátko si všimla, že chvíľu idú rýchlejšie, chvíľu pomalšie, kočiš zrejme šetrí kone, aby nemuseli prepriať.

„Musím sa ísť vymočiť,“ oznámil Dan zachmúrene. „Čudujem sa, že ona doteraz nemusela ísť. Zrejme si ju tak vydesil, že ju prešla chuť.“ Zasmial sa na svojom vtipe.

Muž vedľa nej zavrčal.

Ak niekde zastavia, možno si odskočí na latrínu a nájde pomoc. Pri tom pomyslení zrazu zúfalo cítila nutkanie na močenie. „Súrne musím ísť na potrebu.“

„Burt, tu môžeš zastaviť. Ja na ňu dám pozor.“ Dan sa uškrnul a Charlotte sa obrátil žalúdok.

„O chvíľu prídeme k hostincu,“ oznámil jej Burt. „Ak čo len ceknete alebo požiadate niekoho o pomoc, mylady, zviažem vás a zapchám vám ústa. Rozumeli ste?“

Charlotte prikývla. Veru nepotrebuje, aby ju zviazali.

O pár minút koč zastal.

„Postaraj sa o kone,“ vyštekol Burt a Dan vyskočil ako zajac. Ku koču prišiel koniar, spustil schodíky, chlapec jej pomohol vystúpiť. Burt ju schytil za lakeť a viedol ju do hostinca.

„Pane, čo pre vás môžem urobiť?“ spýtal sa hostinský, keď priskočil k nim.

„Moje meno je Smith. Mali by ste mať pre nás prichystané izby.“

„Aha, áno, máme.“ Hostinský nespokojne pozrel na Charlotte. „Tadiaľto.“

Dofrasa! Hostinskému zrejme narozprávali nejaké nezmysly, tak ako manželom, ktorí väznili jej priateľku Dotty. Dva dni pred svadbou Dotty, teraz markízu Mertonovú, uniesol muž – chcel jej zabrániť, aby sa vydala za Mertona. Odviezli ju do domu v Richmonde a tým manželom povedal, že utiekla. Našťastie Matt a Merton vypátrali, kde je, a prišli jej na pomoc. Ale keď sa tam ukázal Merton, Dotty už našla únikovú cestu.

Keby len Matt nebol odišiel z mesta! Ale bol mimo! Aj Dotty a Merton. Charlotte ani nevedela, či niekto videl, že ju uniesli. Jednoducho musí nájsť spôsob, ako utiecť, musí...

„Mylord, mylord!“ Constantine, markíz Kenilworth, pozrel na muža v čiernom, ktorý naňho mával ako zmyslov zbavený a bežal po ulici.

Bože dobrý! To je Thorton, majordómus jeho priateľa grófa Worthingtona. Čo sa stalo, doparoma?

Con pritiahol opraty koňom zapriahnutým do jeho faetonu a zastavil ich.

„Mylord!“ Sluha trasúcou sa rukou ukazoval na čierne koč šinúci sa po ulici. „Musíte ísť za nimi. Uniesli lady Charlotte.“

„Lady Charlotte?“ Bol by prisahal, že Worthingtonova manželka sa volá Grace.

„Sestru lady Worthingtonovej.“

„Kde je Worthington?“ Con dúfal, že niekde nablízku.

„Jeho lordstvo odišlo s mylady na pár dní z mesta.“ Majordómus ustarostene hľadel za kočom. „Ponáhľajte sa, prosím. Musíte ju zachrániť, mylord.“

Poobzeral sa dookola, ale na námestí nevidel nikoho známeho.

Doparoma!

Takýto program si na dnešné popoludnie nenaplánoval.

„Povedzte mi všetko, čo viete, kým otočím faeton.“ Čím skôr Con vyrieši tento problém, tým rýchlejšie bude môcť robiť to, čo sám chce... zjásť za svojou milenkou.

„Lady Charlotte išla cez námestie z domu Stanwoodovcov, kde bývajú bratia a sestry jeho lordstva a mylady, do domu Worthingtonovcov, a vtom ju schytili dvaja ničomníci. Vtiahli ju do koča a jachali.“ Majordómus si žmolil ruky.

„Nemala so sebou komornú ani lokaja?“ Ako môže byť Worthington taký bezstarostný? Nechápal to.

„Lokaj sa ich pokúšal zastaviť, ale už bolo neskoro.“ Majordómus sa zamračil, akoby sa pokúšal pochopiť, prečo lokaj neochránil tú dámu. „Po tom, čo lady Worthingtonová...“ Vrásky pri ústach sa mu prehĺbili. „Chcem povedať, že v prvých týždňoch po svadbe jeho lordstva boli ostražitejší, ale deti tak často chodia sem a tam, že sme si nemysleli...“ Majordómus vytiahol vreckovku, osušil si čelo. „Nemali sme dôvod, aby sme sa domnievali, že jej alebo iným deťom hrozí nebezpečenstvo.“

Con sa chcel spýtať, koľko je tých detí dokopy, keď Worthingtonovci bývajú v dvoch domoch, ale s tou otázkou bude musieť počkať.

„Je možné, že utiekla s milencom do Škótska?“ Hoci sa to pokladalo za škandalózne, útek do Gretna Greenu bol pomerne častý. Ibaže pri tom nefigurovali surovci.

Conova nádej, že to bude ľahká úloha, sa rozplynula, keď sluhovi stuhla tvár. Veru to nebol pekný pohľad. Nečudo, že Worthington chcel, aby sa ten muž usmieval.

„To určite nie, mylord.“ Majordómovi sa pery ledva pohli. „Mylady by nikdy neuvrhla hanbu na rodinu.“ Muž pozrel za kočom. „Ponáhľajte sa, prosím. Ujdú vám, mylord.“

Con zaškrípala zubami. „Čo najrýchlejšie obrátim kone.“ Škoda. Niektorí chce ublížiť Worthingtonovi alebo jeho rodine. Ale možno je to pokus skompromitovať tú dámu a donútiť ju, aby sa vydala. „Oznámte Worthingtonovi, že som ju šiel zachrániť.“ Con sa takmer strhol. Doparoma, už hovorí ako nejaký hrdina z romancí, aké číta jeho sestra. „Alebo – povedzte mu, že to mám pevne v rukách.“

„Áno, mylord. Možno by som vám mal povedať, že Jemmy, jeden z mladších chlapcov, skočil dozadu na koč.“

Aký mladý? premýšľal Con. Ale na tom nezáležalo. Dúfal, že mu ten chlapec pomôže. Ak nie, bude musieť zachrániť bezmocnú dámu a rovnako bezmocného chlapca.

Nech to parom berie!

Dnes Snemovňa lordov nezasadala, vôbec nemusel ísť von. Mal zostať u Aimée. Keby nebol dostal list týkajúci sa jeho hlavného statku – ešte vždy ten problém nevyriešil –, v tejto chvíli by bol u nej a nenaháňal by nejakú pochabú mladú ženu.

No a čo, aj keď je to sestra jeho priateľa, ešte nestretol mladú ženu, ktorá by nebola neznesiteľne nudná. A táto zrejme bude aj hysterka.

Con sa zamračil. Nezaslúžil si takúto oštaru. Staral

sa o svoje majetky a o ľudí, ktorí boli naňho odkázaní, aktívne vystupoval v Snemovni lordov, mal rád svoju matku aj ostatných členov rodiny, hoci odmietal vyhovieť ich nabádaniu, aby sa oženil. Má dosť času, kým mu nasadia chomút. Žije si, ako sa mu páči.

Až doteraz.

Na šiji mu naskočili zimomriavky. *Dofrasa, teraz nie je vhodný čas na snívanie.*

Zachráni to dievča, Worthington bude jeho dlžníkom a všetko dobre dopadne. Pri troche šťastia sa stihne vrátiť na večeru s krásnou Aimée a potom pôjdu do divadla. Nevinné devy ho nezaujímali. Netúžil po ich spoločnosti. Ale pomoc priateľovi nemohol odmietnuť.

Pozrel do diaľky, videl, že koč je stále na dohľad. „Ondlho vám ju vrátim.“

Pohnal kone. Našťastie boli svieže, pripravené na galop.

O pár minút si Con lepšie obzrel vozidlo, ktoré prenasledoval. Nebol to veľký koč, zrejme kedysi slúžil na jazdy v meste. Chlapec – vzadu určite stálo len také chlapčisko – mal dosť miesta na státie. Mal tam aj opierky na ruku, vzadu nebolo okno. Koč očividne patrilo niekomu, kto nechcel vidieť svojich sluhov, no dbal na ich pohodlie. A to Conovi vyhovovalo. Keď darebáci, ktorí uniesli tú dámu – čo hovoril majordómus, ako sa volá? Aha, áno, lady Charlotte, – tak zistia, že Con im je v päťách, bude neskoro, aby mu utiekli.

A možno sa mu podarí zmocniť sa tej dámy, keď koč zastane, bude musieť prepriať, alebo si kone budú musieť oddýchnuť. Vždy lepšie robiť čosi také

ukradomky než oznámiť svoj titul a urobiť scénu. Nikomu by nepomohlo, keby pri tom poškvrnili povest' dievčaťa.

Dával pozor, aby sa jeho kone držali dosť ďaleko, aby sa stratili v premávke, ale zas nie tak ďaleko, aby stratil únoscov z dohľadu. Keby mal pri sebe pištoľ a keby tí darebáci neboli traja, pokúsil by sa predbehnúť koč, zastavil by ho. Ale premávka bola dosť hustá a netúžil tam položiť život.

Preložil si opraty do jednej ruky, vybral vreckové hodinky, otvoril viečko. Doparoma! Takmer štyri hodiny. Aspoň sa ponaučí, že ráno sa nemá šuchtať.

Ale ak mu bude osud naklonený, podarí sa mu včas vrátiť tú mladú dámu domov a ešte stihne večeru aj divadlo.

O hodinu Con rezignoval, už vedel, že nestihne ani večeru, ani divadlo. Prefrčal južným predmestím Londýna do Surrey a mieril k pobrežiu. To nebolo dobré znamenie.

2

Con dorazil na dvor pred hostincom U zajaca a psa krátko po koči s Worthingtonovou sestrou. Zoskočil z faetonu, prešiel k zadnej časti koča a chytil chlapca, ani si ho nikto nevšimol.

„Hej!“ Chlapec sa metal, pokúšal sa vyslobodiť. „Čo to robíte?“

Chlapec nemohol mať viac ako päť-šesť rokov. Ako to, že ho nechali bez dozoru, doparoma?

Prv než by Jemmy začal kričať a upútal by na nich neželanú pozornosť, Con sa sklonil k nemu a pošepol mu: „Worthingtonov majordómus ma požiadal, aby som šiel na pomoc.“

„Vy chcete pomôcť lady Charlotte?“ spýtal sa chlapec.

Con prikývol. „Áno. Som lord Kenilworth a som priateľ tvojho pána.“

Con si bol istý, že tak podozrievavo naňho naposledy hľadeli vtedy, keď ukradol matkinej kuchárke koláč a ešte aj klamal, že koláč ani nevidel.

Napokon sa Jemmymu mihol na tvári súhlasný pohľad a prikývol. „Ako to urobíme?“

Con zdvihol pohľad, videl, že statný chlap vedie tú dámu do hostinca. „Predstieraj, že si môj koniar. Rozumieš?“

Jemmy prižmúril oči, ostro naňho pozrel. „Ako od-tiaľto dostaneme moju paniu?“

Nebol hlúpy. Con pôvodne najprv chcel dostať to die-ťa do bezpečia, ale teraz bude musieť vymyslieť plán, až potom sa postará o Jemmyho. „Ty pomôž koniaro-vi s mojimi koňmi. Dobre si obzri toho čiernovlasého chlapa, ktorý šiel do stajne. To je jeden z tých darebá-kov, ktorí uniesli tvoju paniu. A kým to budeš robiť, ja sa budem tváriť ako najnafúkanejší lord, akého si ke-dy videl. Ty sa zatiaľ skamarát s personálom v hostin-ci, nič iné nemusíš robiť. Vymysli si niečo, nejakú historku, a pritom zisti, v ktorej izbe je lady Charlotte a či je sama.“

Jemmy sa knísal na päťách, usmial sa, znova vyzeral ako malé dieťa. „Potom ju zachránime?“

„Potom jej povedz, že ja ju zachránim.“ Keď chlap-covi povädla tvár, Con zdvihol ruku, aby zastavil je-ho námietky. „Pošlem ťa do domu Worthingtonov-cov, aby si všetkým oznámil, kde sa nachádza mylady a že jej nič nehrozí. Ale najprv ju musíš nájsť, povieš jej, že som tu. Budem sa tváriť, že som lord Braxton.“ Keby niekto pátral po lady Charlotte, hľadal by ne-správneho muža. Con ľutoval, že nemôže jednodu-cho prísť za ňou a odvieť ju, ale nechcel pošpiniť povest' dámy a musel si vybaviť účty s darebákmi, ktorí ju uniesli.

Hostinec bol v dedine mimo ciest, kde vyberali mý-to, ale nie veľmi ďaleko. Musel len dúfať, že sa tam neukáže ani lord Braxton, ani nikto, kto ho pozná. Con znova pozrel na hostinec. Nezdalo sa mu, že je to miesto, kam by chodila smotánka, ale človek ni-kdy nevie.

Jemmy zvážil Conove príkazy, potom súhlasil. Do-

paroma! Správa sa niektorý z Worthingtonových sluhov tak, ako sa má správať?

„Urobím to.“ Dôrazne prikývol.

„Dobre.“ Hoci chlapec si veľmi nemohol vyberať. „Najmem ti koňa, na ňom sa vrátiš do Londýna.“

Chlapec zvrátil čelo, pomaly pokrútil hlavou. „To nemôžem.“

„Ako to myslíš, čo nemôžeš?“ Con uprel na chlapca pohľad, ktorý vždy každého vydesil. „Pravdaže môžeš.“

„Nemôžem a neurobím to. Nevieť jazdiť.“

Do pekiel horúcich! Prešiel si dlaňou po tvári. „Zisti, či tadiaľto prechádza poštový dostavník.“

Jemmy sa zaškeril. „V živote som sa neviezol dostavníkom.“

„Dúfam, že sa ti to bude páčiť.“ A nebudú z toho problémy. „Ponáhľaj sa. Tieto kone treba vyšúchať dosucha a ustajniť. Nemôžu čakať, kým sa postarajú o kone z toho druhého koča.“ Con už chcel odísť, potom sa obrátil. „Vieš sa starať o kone?“

„V tom som naozaj dobrý. Ešte chvíľu potrvá, kým sa naučím jazdiť.“

Con nechápal, prečo má Worthington koniara, ktorý nevie jazdiť. Ale nechápal ani to, prečo zamestnáva dieťa.

Akoby sa ocitol medzi bláznami. Čakal a s lorňonom v ruke skúmal priečelie hostinca. Tá budova musela mať najmenej dvesto rokov. Ako to na starých domoch býva, okná neboli veľmi veľké. Pretlačí sa cez ne iba malá postava. A to bolo všetko. Vonkajšie múry hostinca neobrástali brečtan, neboli tam ani treláže.

Na dvor vyšiel jeden zo stajníkov, a keď sa porozprá-

val s Jemmy, odviedol kone do stajne. Kútikom oka videl, ako Jemmy prebehol okolo zadnej časti budovy. Nemalo by mu trvať dlho, kým zistí, v ktorej izbe je jeho pani.

Keď sa poobzeral dookola, akoby niečo hľadal, po chvíli vošiel do hostinca a zakričal: „Hostinský? Chcem okamžite hovoriť s hostinským.“ Podráždenným prenikavým hlasom sa spýtal: „Vy neviete, kto som?“

Hneď k nemu pribehol vyše dvadsaťročný muž, rozväzoval si zásteru. „Otec hneď príde. Čo môžem pre vás urobiť, pane?“

Con namieril naňho lorňon. „Som vaše lordstvo, nie pán. Som lord Braxton. Môj komorník mal prísť už pred hodinou, ale nikde nevidím môj cestovný koč. Prikázal som mu, aby mi zabezpečil izbu a súkromný salón, ako aj izby preňho, pre mojich koniarov a lokajov.“

„Nie, nie, mylord. Jediní hostia, ktorých tu máme, sú... ehm... prišli len pred chvíľou.“

Takže hostinský a jeho zamestnanci vedia, že nemajú hovoriť o lady Charlotte... zaujímavé. Mali niečo spoločné s jej únosom?

Con vydul hruď a zafučal. „Chcete povedať, že nemáte voľné izby?“

Vtom prišiel hostinský a odstrčil mladého muža nabok. „Mylord.“ Hostinský sa hlboko uklonil. „Máme veľkú spáľňu aj súkromný salón.“

Con nechal hostinského, nech ho chvíľu upokojuje, potom súhlasil s ubytovaním. „Ale faktom zostáva, že môj komorník sa stratil. Potrebujem poslať svojho koniara do Londýna. Prechádza tadiaľto poštový dostavník?“

„Prechádza, mylord.“ Hostinský sa znova uklonil. „Mal by tu byť o dve hodiny.“

Hostinského zdržal rečami o veciach, ktoré si inokedy nevšimol. Keď prešlo dosť času, aby sa Jemmy porozprával s lady Charlotte, Con povedal tónom muža, ktorému sa nedá nevyhovieť: „No dobre, už som čakal akurát dosť. Chcem, aby ste ma zaviedli do mojej izby.“

Hostinský sa znova uklonil. „Ráčte za mnou, nech sa páči, mylord.“

Vykročil za hostinským, dúfal, že Jemmymu doprial dosť času, aby našiel tú mladú dámu. Con by rád čo najskôr vyrazil naspäť do Londýna.

Charlotte priniesli teplú vodu a sľúbili jej, že zakrátko dostane večeru. Ale keď sa pokúšala nadviazať rozhovor so slúžkou, ktorá priniesla vodu, aby sa dozvedela, čo bude jesť na večeru, dievča držalo pery pevne stisnuté.

Charlotte si vzdychla. „Predpokladám, že sa so mnou nemáte rozprávať, pokiaľ to nie je nevyhnutné.“

Slúžka prikývla. Z tej strany zrejme nemôže očakávať pomoc.

Doparoma. Prinajmenšom dúfala, že získa viac informácií o hostinci a o tom, kde sa zhruba nachádza. Ale potešilo by ju, keby jej niekto pomohol utiecť.

Keď slúžka odišla, Charlotte vyzrela cez otvorené okná. Mohla by cez ne preliezť, ale ako by sa spustila dolu?

Okrem toho izba bola obrátená do ulice, hocikto by ju mohol uvidieť.

Keby vedela, kde sú tí dvaja darebáci, čo ju uniesli, mohla by vypáčiť zámku na dverách, odkradla by sa